DARBAM SLAVA!

Šodien — rajona darba pirmrindnieku VII salidojums

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJIETIES!

ĻENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta ◆ Nr. 16 (5555) ◆ Sestdien, 1987. gada 7. februārī ◆ Maksā 3 kap.

Uz sasniegto balstoties, iet tālāk

Latvijas Komunistiskās partijas Preiļu rajona komitejas pirmais sekretārs

Mūsu Dzimtenes vēsturi veidoja un veido darba cilvēki. Pie mums ikviens darbs ir godā. Gan mūrnieka un skolotāja, gan ārsta un cūkkopes, gan agronoma un mehanizatora. Katrs darbs bagātina cilvēku un pat ikdienu pārvērš par svētkiem. Arī šodien darba svētki pulcinājuši kopā visus, kuri pašaizliedzīgu darbu uzskata par goda lietu.

Šodienas - salidojums notiek Lielā Oktobra jubilejas gadā. Padomju sabiedrībā neatgriezeniski sākusies pārkārtošanās. Šajā ceļā sperti pirmie soļi. Pārmaiņas un cilvēku noskaņojums uz konkrētiem darbiem jau dod reālus, praktiskus rezultātus.

Vērtējot pagājušajā gadā paveikto, mēs pamatoti varam teikt, ka divpadsmitās piecgades pirmā gada galvenie kontrolskaitļi sasniegti, bet atsevišķos rādītājos mēs pat apsteidzam izvirzīto uzdevumu izpildi. Tas mūs iedvesmo, dod jaunus spēkus un enerģiju, vēl vairāk nostiprina pārliecību, ka partijas noteiktie plāni tiks sekmīgi īstenoti.

Īpaši siltus un atzinīgus vārdus šodien gribas teikt lauksaimniecības darbiniekiem. Mēs visi labi atceramies pagājušā gada nelabvēlīgos laika apstākļus (sausums pavasarī, lietus periods septembrī), kuri radīja ne mazums grūtību. Tomēr, pateicoties zemkopju pašaizliedzībai, Preiļu un Līvānu iedzīvotāju, Rīgas pilsētas Ļeņina rajona darbaļaužu, studentu un mūsu skolēnu palīdzībai, izdevās visumā sekmīgi novākt ražu.

Kolhozi un sovhozi saražoja 67,2 tūkstošus tonnu graudu, 17,7 tūkstošus tonnu kartupeļu, 40,9 tūkstošus sakņaugu. Piena ražošana, salīdzinot ar 1985. gadu, palielinājās par 663 tonnām, gaļas — par 1 178 tonnām, olu — par vairāk nekā 3 miljoniem gabalu. Piena un gaļas pārdošanas uzdevumus sekmīgi izpildīja visas saimniecības. Lauku ļaudis godam paveica arī olu, graudu un kartupeļu pārdošanas plānus.

Paraugu plānu un sociālistisko saistību izpildē rāda agrofirmas «Krasnij Oktjabrj», kolhoza «Zelta vārpa», agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» Leiniņku fermas un citi kolektīvi. Augstus rezultātus pērn sasniedza govju mehanizētās slaukšanas meistares V. Sidorova, V. Golubeva, N. Lepere un A. Mikulāne («Krasnij Oktjabrj»), G. Kondavniece (Rušonas sovhozs), kolhoza «Sarkanā ausma» cūkkopji Monika un Valērijs Rožāni. Ar labiem panākumiem piecgades otro gadu sagaidīja arī kolhoza «Nākotne» šoferis J. Prikulis, Suvorova kolhoza brigadieris A. Ušpelis un daudzi citi mūsu pirmrindnieki.

Tālu aiz rajona robežām zināmi Aglonas sovhoza pīļu fermas brigadieres, Latvijas PSR Augstākās Padomes deputātes M. Rivares un Ļenina kolhoza govju mehanizētās slaukšanas meistares, Latvijas PSR Augstākās Padomes deputātes A. Ivanovas vārdi. Taču vēl vairāk mēs lepojamies ar to, ka pieredzējušajiem lopkopības meistariem ir cienīga maiņa. Tās ir govju mehanizētās slaukšanas meistares V. Ksendzova un V. Čonka no agrofirmas «Krasnij Oktjabrj», E. Soroko no Raiņa kolhoza un citi jaunie pirmrindnieki, kuri uzdod toni darbam.

Zināmus panākumus pagājušajā gadā guva arī rūpniecības un apkalpojošās sfēras uzņēmumu kolektīvi, celtniecības, tirdzniecības un sakaru organizāciju ļaudis. Rūpnieciskās produkcijas izlaides plāns tika izpildīts līdz 1986. gada 27. decembrim un virs plāna saražojām produkciju par vairāk nekā 900 tūkstošiem rubļu. Viss ražošanas apjoma pieauguma panākts uz darba ražīguma celšanas rēķina. Ar labiem rezultātiem divpadsmitās piecgades pirmo gadu noslēdza Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināts, Preiļu trikotāžas fabrika, rajona sadzīves pakalpojumu kombināts. Piemēram, būvmateriālu un konstrukciju kombināts ražošanas gada plānu izpildīja līdz 18. decembrim, bet tā mehāniskais cehs virs plāna izgatavoja izstrādājumus par 238 tūkstošiem rubļu.

1986. gadā sekmīgi izpildīti sociālās attīstības un iedzīvotāju labklājības celšanas plāni un sociālistiskās saistības.

Jāizsaka pateicība sociālās nodrošināšanas, tautas izglītības, medicīnas un kultūras, fizkultūras un sporta darbiniekiem, propagandistiem, lektoriem, aģitatoriem — visam ideoloģiskajam aktīvam par ieguldījumu rajonam izvirzīto uzdevumu īstenošanā.

Balstoties uz sasniegto, iet tālāk vēl straujākiem soļiem — tāda ir šodienas prasība. Divpadsmitās piecgades pirmais gads atnesa ne tikai panākumus, bet arī parādīja, ka mums ir ne mazums rezervju ekonomiskās un sociālās attīstības paātrināšanai. Mūs uztrauc fakts, ka tomēr ne visi kolektīvi godam izturēja piecgades pirmā gada atbildīgo eksāmenu.

Gada plānus neveica Preiļu SCO un Līvānu PMK kolektīvi. Daudzi uzņēmumi strādāja neritmiski. Vairākos uzņēmumos un organizācijās sociālistiskās saistības nav izpildītas atsevišķos punktos. Vēl ne visos darba kolektīvos kā nākas veic organizatorisko, saimniecisko un audzināšanas darbu, tas ne vienmēr dod vajadzīgo efektu, risinot piecgades ekonomiskās un sociālās attīstības uzdevumus. Patlaban nelabvēlīga situācija izveidojusies piena ražošanā. Janvārī samazinājušies izslaukumi no govs salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu. Lejupslīdi vēl nav izdevies apturēt arī februārī.

Tāpēc partijas organizācijām, katram kolektīvam nepieciešams vēlreiz izanalizēt pagājušā gada rezultātus, noskaidrot trūkumu un atpalicības cēloņus un bez kavēšanās veikt enerģiskus pasākumus to novēršanai. Ir ļoti svarīgi, lai partijas un arodbiedrību organizācijas radoši attīstītu sociālistisko sacensību, pa īstam rūpētos par lietišķas atmosfēras radīšanu katrā kolektīvā, par labiem darba un sadzīves apstākļiem. Mums labi jāapzinās, ka tikai sekmīgs darbs piecgades otrajā gadā nodrošinās rajona tālāko attīstību.

Prasot pārkārtoties visos līmeņos, nedrīkst aizmirst, ka pārkārtošanās vispirms jāsāk pašam ar sevi. Visiem — sākot ar strādnieku, kolhozniekiem un beidzot ar vadītāju — jāstrādā pa jaunam. Neviens cits mūsu problēmas nerisinās. Bet tas nozīmē, ka katram no mums jārāda godīga un radoša darba paraugs. Tikai tā mēs nodrošināsim paātrinājumu un arī cienīgi sagaidīsim Lielā Oktobra 70. gadadienu.

Labākās brigādes

Laukkopibas brigāžu rajona sociālistiskajā sacensībā pirmās tris vietas pagājušajā gadā izcinija agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» kolektīvi.

Pirmajā vietā — 4. brigāde, kuru vada PSRS Valsts prēmijas laureāte Ija Tolstopjatova. Viņas vadībā, prasmīgi organizējot darbus, iegūtas augstas lauksaimniecības kultūru ražas — no viena hektāra ievākti vidēji 44,8 centneri graudu, 383 centneri kartupeļu, 906 centneri lopbarības sakņaugu, 7,2 centneri linšķiedras, 66,4 centneri ilggadīgo zālāju siena.

Labas ražas pagājušajā gadā izaudzētas arī brigādēs, kuras vada Jadviga Belousova un Ņina Rumaka. Šie kolektīvi rajona sacensībā ieguva otro un trešo vietu.

A. MEZMALIS

Linkopība ir ienesīga nozare

Nav tiesa, ka mūsu apstākļos linu audzēšana rada vienīgi zaudējumus. Pagājušajā gadā pārliecinājāmies, ka arī linkopība var būt ienesīga nozare — ieguvām 28 tūkstošus rubļu lielu peļņu.

Lai lini labi izaugtu, precīzi jāievēro visas agrotehniskās prasības. 1985. gada rudenī liniem paredzētos laukus apstrādājām ar ķimikālijām pret nezālēm. Sēju veicām optimālos termiņos — līdz pagājušā gada 15. maijam. Pēc tam rūpīgi kopām sējumus. Un lini izauga labi.

Parasti vislielākās grūtības sagādā novākšana, jo linu plūkšanas laikā saimniecībās bieži vien pietrūkst darba roku. «Viesstrādnieku» iesaistīšana šajā darbā parasti sadārdzina ražošanu. Pērn mēs no šādas prakses atteicāmies un lielāko platību linu lauku (90 procentus) novācām mehanizēti — ar kombainiem.

Pēc tam rūpējāmies par saražotās produkcijas realizēšanu valstij, jo par maz ir linus tikai izaudzēt — jānodrošina arī plānu un saistību izpilde. Pagājušajā gadā mums vajadzēja piegādāt valstij 42 tonnas linšķiedras un 24 tonnas linsēklu. Šo uzdevumu paveicām ar uzviju. Piemēram, linšķiedras realizācijas plānu pārsniedzām par 12 tonnām.

Linšķiedras pārdošana valstij mūsu saimniecībai pagājušajā gadā deva 26 tūkstošus rubļu lielu peļņu, bet linsēklu — divus tūkstošus rubļu.

A. SPŪLIS,
kolhoza «Vārkava» partijas pirmorganizācijas sekretārs, preses grupas vadītājs

Paldies par palīdzību

Mūsu rajona saimniecībās pagājušajā gadā ražīgi strādāja šefi no Rīgas pilsētas Ļeņina rajona. Dažādos lauksaimniecības darbos viņi nostrādāja vairāk nekā 6 800 cilvēkdienas, veica celtniecības un montāžas darbus par 53 tūkstošiem rubļu, izremontēja un izgatavoja lauksaimniecības mašīnas par vairāk nekā 114 tūkstošiem rubļu.

Sociālistiskajā sacensībā par palīdzības sniegšanu mūsu rajona saimniecībām pirmā vieta piešķirta Rīgas eksperimentālās mehāniskās rūpnīcas kolektīvam, kurš uztur sakarus ar agrofirmu «Krasnij Oktjabrj». Šefi agrofirmā nostrādāja 410 cilvēkdienas, veica celtniecības darbus par vairāk nekā 25 tūkstošiem rubļu, izremontēja un izgatavoja lauksaimniecības tehniku par vairāk nekā 88 tūkstošiem rubļu.

Otro vietu sacensībā ieņēma Latvijas Finiera ražošanas apvienības, bet trešo — Diagnostikas un klīniskās medicīnas zinātniski pētnieciskā institūta kolektīvi, kuri sniedza palīdzību attiecīgi Dzeržinska kolhozam un sovhozam «Rudzāti».

A. VILCĀNS,
Latvijas KP rajona komitejas instruktors

Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta mākslas aušanas ceha kolektīvs regulāri pārsniedz produkcijas ražošanas un realizācijas uzdevumus. Šeit tapušie dekoratīvie pārklājini, segas un citi izstrādājumi ir cienīti ne tikai mūsu republikā.

Viena no labākajām audējām ir LŪCIJA BIVSAKA (attēlā). Pērnā gada individuālo plānu viņa izpildīja par 112 procentiem.

J. ZANDES foto

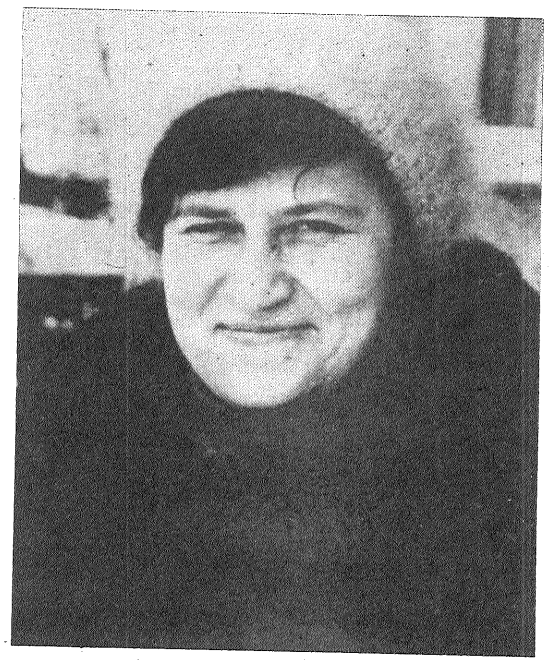

Cenšamies strādāt kvalitatīvi

TEICAMU KVALITĀTI CELTNIECĪBAS UN MONTĀŽAS DARBOS PĒRN SASNIEDZA PREIĻU 21. PĀRVIETOJAMĀS MEHANIZĒTĀS KOLONNAS KOLEKTĪVS.

Par vienu no svarīgākajiem uzdevumiem melioratori aizvien ir uzskatījuši darbu kvalitātes paaugstināšanu. Pirms gadiem desmit arī mūsu organizācija, Preiļu 21. pārvietojamā mehanizētā kolonna, no kolhoziem un padomju saimniecībām saņēma pārmetumus, jo nodotajos objektos atklājās daudz trūkumu un nepilnību. Bet tad neatslābstošu uzmanību meliorācijas darbu kvalitātei sāka pievērst partijas pirmorganizācija. Pirmo reizi partijas sapulcē šis jautājums tika izskatīts 1981. gadā. Bet 1984. gadā to jau noņēma no kontroles.

Vai tas nozīmē, ka tagad viss ir kārtībā un par kvalitāti neviens vairs galvu nelauza? Patiešām — nu jau vairākus gadus neesam saņēmuši pretenzijas par defektiem objektos. Taču šādu stabilitāti nepanāktu bez ikdienas rūpēm.

Pāris teikumos pastāstīšu par 1986. gada sezonas veikumu. No visiem objektiem divi saņēma teicamu novērtējumu, bet pārējie — atzīmi «labi». Pagājušajā gadā ekspluatācijā nodoti pieci mūsu būvētie ceļi, trijiem dots teicams novērtējums. Arī visi ganību objekti novērtēti ar visaugstāko atzīmi. Laba darbu kvalitāte bijusi arī citur: kultūrtehniskie pasākumi zemēs, kur nebija nepieciešama meliorācija, veco māju nojaukšana, sistēmu kapitālais remonts.

Protams, mēs varam gari un plaši runāt par to, cik ļoti no svara melioratoriem ir klimatiskie apstākļi. Taču arī vissausākā un saulainākā vasara neko nelīdzēs, ja cilvēki strādās pa roku galam, ja viņiem būs vienaldzīgs pašu darbs. Tāpēc jautājumus, kas saistīti ar kvalitāti, cenšamies risināt kompleksi. Šim nolūkam kalpo pašu izstrādātā programma laika posmam līdz 1990. gadam. Viens no pirmajiem punktiem tajā skan šādi — 98 procentus objektu nodot ekspluatācijā ar atzīmēm «labi» un «teicami». Tādam jābūt galarezultātam. Kā to sasniegt, izskaidro cits programmas punkts — ieviest komplekso sistēmu darbu kvalitātes uzlabošanā. Galvenais uzsvars veltīts uzņēmuma standartu ieviešanai un to precīzai ievērošanai. Pagājušajā gadā darbojās divdesmit astoņi standarti.

Kvalitātei jābūt stabilam lielumam. Par to esam pārliecinājušies, jo pagājušajā gadā visi pasākumi, kas sekmēja kvalitātes uzlabošanos, jau deva ekonomisko efektu par 1,51 tūkstoti rubļu.

Mūsuprāt — liela nozīme ir arī tam, cik pārdomāti un nopietni organizētas ikmēneša kvalitātes dienas. Ja tikai tā saucamā ķeksīša dēļ, tad nav vērts tērēt laiku. Par pasākuma lietderības koeficienta paaugstināšanu gādāt uzdots kvalitātes kontroles koordinācijas grupai. Piebildīšu, ka pagājušā gada janvārī atjaunojām grupas sastāvu. Tagad tajā ietilpst kolonnas galvenais inženieris, divi darbu vadītāji, ražošanas tehniskās nodaļas priekšnieks un vecākais inspektors, kā arī komjaunatnes starmeša priekšnieks. Sezonas darbu laikā grupa bieži organizē reidus. Atklātie trūkumi rod operatīvu atspoguļojumu komjaunatnes starmetī.

Uzskatāmi ir ne tikai reidu materiāli. Reizi mēnesī stendos tiek izvietots celtniecības un montāžas darbu kvalitātes vērtējums (pagājušā gada vidējais rādītājs bija 4,2). Tas stimulē strādniekus, mehanizatorus, darbu vadītājus, neļauj atslābināties, jo atsevišķu darbu kvalitāte tiek pārbaudīta jau objekta sagatavošanas gaitā.

Daudz ne tikai interesanta, bet arī vērtīga gūstam pieredzes apmaiņas braucienos. Tiesa, neorganizējam tos bieži, taču ierodamies tur, kur varam mācīties. Pirms pāris gadiem, piemēram, bijām Lietuvā. Godīgi jāatzīst, ka laimiņi ir sasnieguši augstāku zemkopības kultūras līmeni vispār, nemaz nerunājot par melioratīvo saimniecību. Tagad pašu mājās cenšamies ieviest tādu kārtību, kad vienā nosusināmajā objektā strādājam divus gadus. Pirmajā tiek veikta pirmreizējā nosusināšana, novākts apaugums. Nākamajā vasarā ir daudz vieglāk un ērtāk (arī lietainā laikā cilvēkiem nav jāmīcās pa dubļiem).

Lai rezultāts būtu labs, svarīga nozīme ir tehnikai un materiāliem. Nav mūsu spēkos uzlabot no mašīnbūves rūpnīcām saņemto ekskavatoru kvalitāti: tos remontējam, kārtojam, pielāgojam. Taču drenu caurules un dzelzsbetona izstrādājumi, kurus saņemam no dažādām mūsu republikas pilsētām, vispirms tiek nodoti ieejošās kontroles dienestam. Visi vēl atceramies laikus, kad no konteineriem ņēmām ārā šķibas, greizas un sadauzītas drenu caurules. Pašlaik situācija ir ievērojami uzlabojusies, taču pilnīgi apmierināti nevaram būt ne mēs, ne mūsu piegādātāji.

Par pasākumiem, kas sekmē darbu kvalitātes uzlabošanu, varētu stāstīt vēl daudz. Te gan kolektīva locekļu sociālistiskā sacensība «Augstu kvalitāti katrā darba vietā!», gan profesionālās meistarības paaugstināšana dažādos kursos. Un tas ir pašsaprotami — mēs nedrīkstam apstāties. Šogad organizācijai jāveic darbi par vairāk nekā 4 miljoniem 200 tūkstošiem rubļu, bet darba ražīgums jākāpina par 6,8 procentiem.

L. BOROVSKA,
Preiļu 21. PMK kvalitātes inženiere

Preiļu 21. pārvietojamās mehanizētās kolonnas traktorists Luka Stepanovs (attēlā) pagājušā gada plānu izpildīja par 228 procentiem. Svarīgi, ka viņa stūrētais traktors ir «visekonomiskākais» — uz vienu izstrādes vienību iztērētas tikai 10 kapeikas. Tagad mehanizators čakli remontē tehniku.

J. SILICKA foto

Kā viena draudzīga saime

KOLHOZA «SARKANĀ AUSMA» ANSPOKU FERMAS KOLEKTĪVS ATZĪTS PAR UZVARĒTĀJU LATVIJAS BRONAS ŠĶIRNES GOVJU FERMU KOLEKTĪVU SACENSĪBĀ.

Kolhoza «Sarkanā ausma» ļaudis sekmīgi aizvadīja divpadsmitās piecgades pirmo gadu. Īpaši labi panākumi gūti piena ražošanā. Pērn vidēji no govs mūsu saimniecībā izslaukti 4 132 kilogrami piena jeb par 412 kilogramiem vairāk nekā iepriekšējā gadā. Un te vislielākais ieguldījums ir Anspoku fermas nelielajam, bet draudzīgajam kolektīvam. No vienas govs tas ieguvis vidēji 4 766 kilogramus lielu izslaukumu un salīdzinājumā ar 1985. gadu to kāpinājis par 380 kilogramiem.

«Anspoki» ir visvecākā ferma mūsu saimniecībā. Tiesa, gadiem ritot, ir uzlabots tās ārējais izskats, šis tas pārbūvēts arī iekšpusē. Un tomēr tā ir vienīgā ferma, kur vēl nav ierīkots piena vads. Tātad — te strādāt nebūt nav viegli. Taču, ja cilvēkiem piemīt apzināta attieksme pret uzticētajiem pienākumiem, ja ik darba solis tiek veikts pēc labākās sirdsapziņas, panākt var daudz.

Kopš 1960. gada govis Anspokos slauc Genovefa Teilāne. Četrus gadus vēlāk viņai piebiedrojās Janīna Kalviša. 1978. gadā, kad fermā pietrūka darba roku, brigadiere izmēģināt spēkus govju slaukšanā aicināja tolaik par ganu strādājošo Pēteri Prikuli. Jaunais darbs Pēterim veicās, un viņš palika, savu vīrieša spēku un prasmi pagājušajā gadā apliecinādams ar visaugstāko vidējo izslaukumu no govs kolhozā — 4 851 kilograms.

Tiesa, pērn mūsu saimniecībā bija laba lopbarības bāze. Gada sākumā govīm varēja dod lielas devas spēkbarības. Arī ganāmpulka atražošanas darbs tika veikts godprātīgi. Bet ne jau tas ir galvenais. Galvenais ir un paliek ikviena strādājošā darba tikums. Un to Anspoku lopkopji tur cieņā un godā. Kad runāju ar viņiem, mūsu sarunas vadmotīvs bija ne jau tīksmināšanās par aizvadītā gada sasniegumiem. Nē. Anspoku lopkopju visas domas saistījās ar šogad veicamajiem uzdevumiem, ar to, kā tos izpildīt vēl sekmīgāk. Jo vairāk tāpēc, ka gada sākums fermā nav sevišķi veiksmīgs — izslaukums no govs salīdzinājumā ar attiecīgo laiku pērn krities par pusotru kilogramu. Un ikviena lopkopja vārdos bija jaušamas bažas par veselīga ganāmpulka saglabāšanu, rūpes par kārtību fermā. Un kā būs pieskaņoties jaunajam darba režīmam, kas gaida fermas darbiniekus sakarā ar piena vada ierīkošanu? Kas jādara, lai likvidētu mīnusus izslaukumos? Lopkopji meklē atbildes uz šiem un citiem jautājumiem, kas saistīti ar ražošanas kāpināšanu. Un viņi tās noteikti atradīs.

Tas, ka Anspoku fermas kolektīvs prot labi strādāt, prot tikt pāri grūtībām, pierādīts ne reizi vien. To pierāda arī Dzimtenes apbalvojumi, kas piešķirti šiem cilvēkiem. Janīnai Kalvišai — ordenis «Goda Zīme», medaļas «Par darba varonību», «Par izcilu darbu», PSRS Tautas saimniecības sasniegumu izstādes bronzas medaļa. Pēteris Prikulis apbalvots ar medaļu «Par izcilu darbu» un PSRS Tautas saimniecības sasniegumu izstādes bronzas medaļu. Genovefa Teilāne — ar medaļu «Darba veterāns».

Taču ne tikai tas vien apliecina šo cilvēku godprātīgo attieksmi pret darbu. Viņi visi allaž ir aktīvi lopkopēju sapulču dalībnieki. Janīna Kalviša ir ievēlēta par kolhoza valdes locekli. Un viņai, Nopelniem bagātajai kolhozniecei, vienmēr ir kāds vārds sakāms gan valdes sēdēs, gan lopkopju sanāksmēs. Jo rūp kopējais darbs un kopējie rezultāti.

Ieinteresētība par biedru un saimniecības kolektīva sasniegumiem saliedē Anspoku lopkopjus vienotā saimē un palīdz arī pašiem darbā. Saimniecības sociālistiskās sacensības biletenos visu pagājušo gadu Prikuļa, Kalvišas un Teilānes vārdi bija lasāmi pirmajās trijās ailēs, bet kolektīva nosaukums — tikai pirmajā. Lūk, tā uzticība zemei un dzimtajai pusei, apvienota ar augstu darba tikumu, izvirza cilvēkus pirmrindniekos.

Runājot par panākumiem, protams, jāsummē visa kolektīva veikums. Gan fermas brigadieres Annas Zalānes prasme organizēt darbu, strādāt ar cilvēkiem, rūpēties par kārtību un mājīgumu fermā. Gan lopbarības pievedēju Monikas un Kazimira Vincānu precizitāte un rūpīgums. Gan fermas mehāniķa Jura Anspoka redzīgā acs un prasmīgās rokas.

Par tādiem cilvēkiem, kas pašaizliedzīgi strādā gan agrās rīta, gan vēlās vakara stundās, ar cieņu un lepnumu mēs runājam ne tikai svētku brīžos, bet arī ikdienā. Vēl jo vairāk tagad, kad agrorūpnieciskā kompleksa darbiniekiem izvirzīti atbildīgi uzdevumi lauksaimnieciskās produkcijas ražošanas palielināšanā.

N. PIZELE,
kolhoza «Sarkanā ausma» partijas pirmorganizācijas sekretāre

Tur izauga zelta graudi kuplajās vārpiņās

KOLHOZA «ZELTA VĀRPA» KOLEKTĪVS SASNIEDZA AUGSTUS RĀDĪTĀJUS SABIEDRISKĀS SAIMNIECĪBAS ATTĪSTĪBĀ, JO ĪPAŠI IZDEVĀS INTENSIFICĒT GAĻAS RAŽOŠANU.

Rindiņas no tautas dziesmas ir gluži kā radītas, kad runājam par mūsu rajona tālo nomales kolhozu «Zelta vārpa». Un ne tik vien par to, cik bagāti ir rudzu un kviešu lauki, bet arī par to, cik pienīgas ir govis, cik ātri apaļumā veļas rukši.

Piedāvājam jūsu uzmanībai interviju ar kolhoza «Zelta vārpa» priekšsēdētāju VLADISLAVU VALTERU, saimniecības galveno ekonomisti PRASKOVJU MARCINKEVIČU un saimniecības partijas pirmorganizācijas sekretāru PĒTERI STIKĀNU.

— Pirmais jautājums ir jums, priekšsēdētāj. Vai esat apmierināts ar pagājušā gada rezultātiem?

V. V. — Protams, ikviena uzvara, ikviens panākums ir patīkami. Un ne jau tas ir svarīgi, cik priecīgi esam mēs, kolektīva vadītāji, bet gan tas, ka cilvēki redz — viņu pūles gada laikā nav bijušas veltas.

Reizēs, kad viens cēliens aizvadīts, lietderīgi tā pamatīgāk izanalizēt padarīto, salīdzināt ar tuvāko kaimiņu, citu spēcīgāko saimniecību rezultātiem. Var gadīties, ka atklājas tīri interesantas lietas. Palūkosim, kā tad no šī viedokļa pagājušajā gadā veicies mums.

Izslaukumu ziņā esam astotajā vietā rajonā. Bet, manuprāt, ne jau šis skaitlis mūs, kā saka, baro. Daudz svarīgāks ir cits rādītājs — saražotā produkcija uz 100 hektāriem lauksaimniecībā izmantojamās zemes. Izrādās, ka šajā zinā esam otrajā vietā rajonā, pārspēj tikai kolhozs «Krasnij Oktjabrj». Bet tie, kuri slaukuši ievērojami vairāk nekā mēs, tikpat ievērojami atpaliek. Uz 100 hektāriem lauksaimniecībā izmantojamās zemes mums ir 19 govis, rajonā vidēji tikai 15.

Manuprāt, te ir laba viela pārdomām ne vienam vien saimnieciskajam vadītājam — kas tad galu galā ir intensīva saimniekošana laukos?..

— Aplieciniet ar skaitļiem, kā kolhozs «Zelta vārpa» noslēdzis divpadsmitās piecgades pirmo gadu?

P. M. — Slinkojuši neesam. To pierāda valstij realizētās produkcijas plāna izpilde. Piena nodots par 13,3 procentiem vairāk nekā bija paredzēts (salīdzinot ar 1985. gadu plusā ir astoņi procenti). Gaļas ražošanas plānu esam pārpildījuši par 12 procentiem, bet graudu ražošanas plāns izpildīts pat 136 procentu apmērā, kas ir par 14 procentiem vairāk nekā iepriekšējā gadā. Tiesa, no viena hektāra plānoto ražu neieguvām, tā sasniedza tikai 22,8 centnerus. Taču arī tas ir kāpinājums attiecībā pret vienpadsmitās piecgades noslēgumu.

«Zelta vārpā» vienmēr ir padevušies kartupeļi. Cerēto 200 centneru vietā no viena hektāra norakām 268,8 centnerus. Labi veicās lopbarības sakņu audzētāliem, kupli bija saauguši arī ilggadīgie zālāji (no viena hektāra ieguvām 57 centnerus siena).

Kārtīgu peļņu saimniecībai dod biešu sēklas, kuru ražošanā esam specializējušies. Stādīšanā gan liels roku darbs, taču kopšana un novākšana ir mehanizēta.

— Viens no svarīgākajiem rādītājiem, kas apliecina kārtīgu saimniekošanu, ir produkcijas pašizmaksa. Vai šajā jomā paredzēto esat izpildījuši?

P. M. — Pašizmaksas samazināšanās pierāda, ka strādāts ekonomiski pareizi. Kā veicies mums, pastāstīšu ar skaitļiem. Viena centnera graudu plānotā pašizmaksa bija 13,65 rubļi, faktiski tā sasniedza tikai 13,11 rubļus. Kartupeļiem šie skaitļi ir attiecīgi 7,67 un 6,80 rubļi, lopbarības sakņaugiem — 4,94 un 4,58 rubļi. Tiesa par vienu kapeiku dārgāks kļuvis mūsu ražotais piens. Toties stabilu tendenci samazināties guvusi liellopu un cūkgaļas pašizmaksa. Pagājušajā gadā tā bija attiecīgi 172,05 un 175,12 rubļi.

Vēl neesam pilnībā izdarījuši visus aprēķinus, bet jau tagad varam būt pārliecināti, ka gaidāmā rentabilitāte būs apmēram 38 procenti. Viens miljons un divsimt tūkstoši rubļu tīrā ienākuma — tas nav maz.

— Kā to esat panākuši? Tas taču nav nekāds noslēpums, vai ne?..

P. M. — Manuprāt, daudzas saimniecības varētu ražot vairāk lētas produkcijas, ja censtos to darīt. Tagad ir tā, ka valsts dod līdzekļus, kolhozi to izmanto, bet dažs labs vadītājs ir nedomā, ka nu beidzot vajadzētu pašiem tikt galā... Pašreizējos apstākļos saimniecību atpalicībai var būt tikai subjektīvi apstākļi, vadītāju un speciālistu nevēlēšanās vai neprasme kārtīgi organizēt darbus.

Mūsu balsts ir saimnieciskais aprēķins un brigādes darbuzņēmums. Jau gada sākumā ikvienā iecirknī, brigādē, ikvienā posmā ir zināmi pieļaujamie pamatizdevumi. Visiem, kas labi strādājuši, pratuši ekonomēt, gada beigās garantētas prāvas piemaksas. Protams, ja nav bijis nekādu darba disciplīnas pārkāpumu.

Visus jautājumus lemj un kārto brigāžu padomes. Lemj precīzi. Starpība gada nogales prēmijās dažos gadījumos var sasniegt pat četrus simtus rubļu. Tas, protams, cilvēkus stimulē, disciplinē.

— Jūsu saimniecības rezerves fonds ir apmēram pusotra miljona rubļu. Visai pieklājīga summa, lai varētu daudz ko kolhozam vajadzīgu uzbūvēt...

P. S. — Nauda mums ir. Bet ko tas līdz, ja nav organizācijas, kas būvē. Pašu celtniecības brigādes piecpadsmit vīri tik vien spēj kā vecu vecās fermas remontēt. Desmit gadu laikā viena divdesmit septiņu dzīvokļu māja nodota. Vēl vajag vismaz triju tādu māju. Esam taču piepilsētas saimniecība, daudzas ģimenes labprāt pārceltos uz laukiem. Vajadzīgs kantoris, klubs, bērnudārzs, nemaz nerunājot par ražošanas objektiem.

Varētu gan būvēt Līvānu kotedžas. Taču mūsu ļaudis ir savā zinā vecmodīgi, grib, lai mīteklis būtu stabils, pamatīgs, uz ilgiem gadiem. Tādas, lūk, ir problēmas, kuras gaida savu risinājumu tuvākajā laikā. Bet svētku reizē...

— ...svētku reizē jūs noteikti gribat uzteikt savus ļaudis, kuri darbu dara ar godīgu sirdsapziņu.

P. S. — Jā, bez viņu centības nebūtu ne panākumu, ne svētku. Helēna Vuškārniece, Paulīna Voitiņa (pavisam trīspadsmit slaucējas) kāpinājušas izslaukumus un pārsniegušas kolhoza vidējos rādītājus — 3 800 kilogramus piena no govs.

Sivēnmāšu kopēja Inta Puriškeviča, nobarojamo cūku labākais operators Zigfrīds Upeslācis, nobarojamo jaunlopu kopēja Franciška Andreieva. Un vēl — mehanizatori Donāts Gedušs, Pēteris Bogdanovs, Bernards Iesalnieks, Jānis Kokins, šoferi Voldemārs Kārkls, Alfrēds Lācis, Neofids Kalinovs, laukkopji Ludis Zeps, Tamāra Bortnikova, Velta Grugule. Viņu un vēl daudzu citu mūspuses ļaužu rokas gādā, lai augtu kuplas vārpas.

Jautāja un atbildes pierakstīja
L. STRODE

Rajona iedzīvotāju labā

RAJONA SADZĪVES PAKALPOJUMU KOMBINĀTA KOLEKTĪVS ATZĪTS PAR SOCIĀLISTISKĀS SACENSĪBAS UZVARĒTĀJU 1986. GADĀ STARP APKALPOJOŠĀS SFĒRAS PIRMĀS GRUPAS UZŅĒMUMIEM.

Sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīvs divpadsmitās piecgades starta gadā par savu galveno uzdevumu uzskatīja ne tikai izpildīt plānotos uzdevumus, bet arī radīt labu iestrādi sekmīgam darbam piecgades turpmākajos gados. Administrācija, partijas organizācija un arodbiedrības komiteja kolektīvos veica lielu izskaidrošanas darbu par pārmaiņām, kas notiek mūsu valsts ekonomikā, par darba organizācijas izšķirošo nozīmi plānu un sociālistisko saistību izpildē. Galvenā atziņa, kas izkristalizējās šajās pārrunās ar strādniekiem, bija viena — arī rajona sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīvs nedrīkst stāvēt malā, kad notiek pārkārtošanās, kad uzņemts kurss uz ekonomiskās un sociālās attīstības paātrināšanu. Un vispirms katram darbiniekam ir būtiski jāmaina domāšanas veids, sava attieksme pret pienākumu izpildi.

Pagājušajā gadā gūtie rezultāti apliecina, ka mūsu kolektīva darba darītāji bija labi apzinājušies izvirzīto uzdevumu nozīmi. Saskaņā ar plānu sadzīves pakalpojumu apjomu mums vajadzēja palielināt par septiņiem procentiem, taču mūsu kolektīvs šo rādītāju pārsniedza. Sniedzām pakalpojumus par 9,2 procentiem vairāk nekā 1985. gadā, bet maksas pakalpojumus iedzīvotājiem — pat par 10,3 procentiem. Citiem vārdiem sakot, plānoto 870 tūkstošu rubļu vietā rajona iedzīvotāji saņēma sadzīves pakalpojumus par 915,1 tūkstoti rubļu. Tādējādi, rēķinot uz vienu rajona iedzīvotāju, esam snieguši pakalpojumus par 20,61 rubli ieb par 1,74 rubļiem vairāk nekā iepriekšējā gadā.

Aizvadītajā gadā veicām vairākus svarīgus organizatoriska un tehniska rakstura pasākumus, lai nostiprinātu savu ekonomiku. To rezultātā kombināts vairs nestrādā ar zaudējumiem. Pagājušajā gadā guvām peļņu (tiesa, vēl ne sevišķi lielu). Rentabla bija tautas patēriņa preču ražošana. Tas deva iespējas segt zaudējumus, kas radās no sadzīves pakalpojumu sniegšanas. Pavisam saražojām tautas patēriņa preces par 899,8 tūkstošiem rubļu, un plānu šajā rādītājā izpildījām par 105,9 procentiem.

Taču galvenā uzmanība tomēr bija veltīta sadzīves pakalpojumu sniegšanas pilnveidošanai. 1986. gadā bija plānots ieviest 10 jaunus pakalpojumu veidus, bet ieviesām 19. Apgūta 20 jaunu trikotāžas izstrādājumu modeļu, sešu mākslinieciskās aušanas izstrādājumu un triju jaunu apavu modeļu izgatavošana. Ieviesti tādi pakalpojumi kā, piemēram, velas steidzamā mazgāšana. Tas vien deva iespēju steidzami veicamo pakalpojumu apjomu palielināt par astoņiem tūkstošiem rubļu. Ievērojami pieaudzis arī pakalpojumu apjoms, ko sniedzam cilvēku darba vietās, rūpniecības uzņēmumu pieņemšanas punktos. Pagājušā gada laikā tādā veidā sniedzām pakalpojumus par 20,6 tūkstošiem rubļu. Sakarā ar stacionāro punktu trūkumu organizējām izbraukumus uz Ļeņina kolhozu, kā arī uz kolhoziem «Zelta vārpa» un «Rīts», kuru laikā apkalpojām šejienes lauku iedzīvotājus.

Pērn izdarījām darba vietu atestāciju un uzsākām to racionalizāciju. Lielu uzmanību pievērsām arī racionalizatoru kustībai, ekonomijas un taupības režīma pastiprināšanai. Iesniegti racionalizācijas priekšlikumi, kuru ekonomiskais efekts ir astoņi tūkstoši rubļu, gada laikā esam ietaupījuši 8,2 tonnas nosacītā kurināmā, 21,9 tūkstošus kilovatstundu elektroenerģijas, 600 litrus benzīna.

Tātad var teikt, ka visumā ar plānoto esam sekmīgi tikuši galā — izpildījām savus uzdevumus un sociālistiskās saistības, radīta laba bāze tikpat sekmīgam darbam turpmāk. Vai varam samierināties ar sasniegto? Protams, nē. Jo palikt uz vietas, tas šodien nozīmē — atpalikt. Mēs labi saprotam un apzināmies, ka vēl neesam izmantojuši visas savas rezerves. Sūdzības un priekšlikumi, kurus saņemam no iedzīvotājiem, liecina, ka mums vēl veicams ļoti liels darbs.

Ko šajā sakarībā plānojam darīt? Preiļu sadzīves pakalpojumu namā esam jau sākuši ieviest jaunas, progresīvas darba organizācijas formas. Cerams, ka tās uzlabos pasūtījumu izpildi un darba kvalitāti. Plānojam izveidot sadzīves pakalpojumu sniegšanas kooperatīvu. Tāpēc kombināta vadība lūdz rajona iedzīvotājus izteikt priekšlikumus.

Šis gads ir Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienas gads. Arī sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīvs par godu šim notikumam pieņēmis paaugstinātas sociālistiskās saistības un ir sācis to īstenošanu.

V. VEĻECKIS,
sadzīves pakalpojumu kombināta direktors

Pēc ražena darba — pilnvērtīgu atpūtu!

Veido savu sporta bāzi

LĪVĀNU EKSPERIMENTĀLAJĀ BIOĶĪMISKAJĀ RŪPNĪCĀ VISLABĀK ORGANIZĒTS MASU FIZISKĀS KULTORAS UN SPORTA DARBS.

Starp daudziem rādītājiem, pēc kuriem rezumē sociālistiskās sacensības gaitu uzņēmumā, ir arī tāds, kurš atklāj ceha un maiņas aktivitāti fizkultūras un sporta nodarbībās. Starp daudzajām uzņēmuma strādnieku atziņām, kas raksturo Līvānu eksperimentālās bioķīmiskās rūpnīcas direktora A. Sedvalda nostāju, ir arī šāda: «Direktors atbalsta, stimulē, palīdz īstenot jebkuru saprātīgu ideju, kas rosina sabiedrisko aktivitāti.» Mūsdienās neviens nav īpaši jāpārliecina, kāda nozīme fiziskajai kultūrai ir veselības nostiprināšanā un saglabāšanā. Jo veselība un darbaspējas ir visas sabiedrības bagātība.

Līvānu eksperimentālās bioķīmiskās rūpnīcas fizkolektīvam nav jākaro ar tā dēvētajiem teorētiskajiem sporta atbalstītājiem, no kuriem jāizlūdzas kāda kapeika sporta inventāra iegādei, jādiedelē transports sportistu braukšanai uz sacensībām un jādiskutē par to, ka bez atbilstošas sporta bāzes kolektīva dzīvē pietrūks kaut kā ļoti svarīga. Jo uzņēmumā ir ko atbalstīt, jo sporta entuziasti nāk ar konkrētām idejām: palīdzēt risināt jautājumus, kas saistīti ar atpūtas bāzes izveidošanu. Smagatlētikas zālē treniņi notiek jau labu laiku, praktiski pabeidz iekārtot piepūšamo manežu. Tuvākajā nākotnē taps šautuve, veselības taka, arī peldbaseins.

Līvānu eksperimentālajā bioķīmiskajā rūpnīcā, tāpat kā citos uzņēmumos, katram ir savs darbs, aizraušanās, taču šeit netrūkst cilvēku, kuriem ir kopējas intereses, pēc kurām viņi vairāk vai mazāk ilgojušies. Lūk, patlaban darbojas divas aerobikas grupas. «Bioķīmiķa» meitenes labi vingro, viņām skaisti tērpi. Viņas piedalījās republikas lauku sporta spēļu finālsacensībās (atklāšanas svētkos, lieliski iekļāvās arī kopējā ritmiskās vingrošanas grupu priekšnesumā). Darbojas arī veselības, atlētiskās vingrošanas grupas. Uz treniņnodarbībām iet kopā ar ģimenes locekļiem.

Vienam cilvēkam — sporta metodiķim — nebūtu iespējams veikt visu sekciju vadītāju pienākumus. Kaut vai tāpēc, ka jebkurš cilvēks strādā tikai pēc savas gaumes un izjūtas. Taču — ja uzņēmumā par metodiķi nebūtu Mārīte Treide, sazin vai bioķīmiķu sporta dzīvē kas īpašs būtu noticis. Mārīte lieliski saprotas ar sporta entuziastiem, ieinteresē viņus par aktīvas atpūtas pasākumiem, meklē un atrod cilvēkus, kuri vada sekciju darbu.

Atslēdznieks Rūdolfs Pūcītis, piemēram, strādā ar atlētiskās vingrošanas grupu. Vitālijs Eriņš un Pēteris Endzeliņš — ar velotūristiem. Tūrisma sekcijas dvēsele ir inženieris un fizkolektīva priekšsēdētājs Juris Mazurs. Pateicoties tieši viņa entuziasmam, organizatora spējām, sistemātiskās fizkultūras un sporta nodarbībās iesaistījušies apmēram 500 strādājošo. Rūpnīcā ir savi kvalificēti tūrisma instruktori.

Kalnu turiāde, ģimeņu turiāde, ģimeņu sporta svētki vasarā un ziemā. Šogad rūpnīcas fizkolektīva dzīvē sagaidāms liels notikums — uz rūpnīcas bāzes notiks nozares republikāniskais tūristu salidojums.

Jau labu brīdi uz šiem un citiem sporta pasākumiem nav īpaši jāaģitē. Arī rajona sporta spēļu sacensībās rūpnīcas fizkolektīva komandas nereti ir spēcīgākās. Šogad te aprūpē arī basketbola komandu, kura sekmīgi piedalās republikas meistarsacīkstēs.

A. IĻJINA

Lai ieroči klusētu

RUDZĒTU VIDUSSKOLAI PIEŠĶIRTA OTRĀ VIETA SOCIĀLISTISKAJĀ SACENSĪBĀ PAR MASU AIZSARDZĪBAS UN MILITĀRI PATRIOTISKĀ DARBA LABU ORGANIZĒŠANU.

Mans darba mūžs, tas jau pārsniedzis trīs gadu desmitus, saistīts ar Rudzētu vidusskolu un konkrēti — ar militārās apmācības skolotāja amatu. Šādu ievirzi deva komandiera vietnieks politiskajā audzināšanas darbā, kad nobeigumam tuvojās dienesta gadi Padomju Armijā, — padomu pievērsties jauniešu militāri patriotiskajai audzināšanai.

Dažreiz skolēnu vecāki jautā: kādam nolūkam skolā vajadzīgs šis priekšmets? Atbildēt var plaši, bet galvenais pasakāms vienā teikumā — sagatavot jauniešus dienestam Padomju Armijā. Mūsu zemes Bruņoto Spēku varenais nodrošinājums ar vismodernāko kaujas tehniku, kas īsā laikā — dažos dienesta gados — ir jāapgūst padomju kareivim, prasa, lai jaunietis dienestā aizietu, apguvis elementārākās zināšanas: ierindas mācību, ieroču uzbūvi, orientētos iekšpolitikas un ārpolitikas jautājumos, kā arī, lai viņam būtu ieaudzinātas augstas patriotiskās īpašības — cieņa un mīlestība pret savu Dzimteni, pienākums, internacionālisms.

Aizsteidzoties stāstījumam priekšā, gribas pateikt, ka šajā ziņā daudz palīdz tie mūsu skolas absolventi, kas dienot Padomju Armijā, ierodas atvaļinājumā un pēc tradīcijas skolā iegriežas uz tikšanos ar bijušajiem biedriem. Daudz jautājumu (gan naivāku, gan gudrāku) viņi saņem. Un nemudināti viņi piekodina skolas zēniem: iemācieties visu, kas programmā, jo labi. Pie mums, armijā, likums viens — tie, kas visu prot izdarīt kā nākas, atpūšas. Pārējie — soļo, šauj, skrien vai rāpo līdz septītajiem sviedriem...

Ļoti svarīga ir materiālā bāze. Šodien varu apliecināt, ka esam bagāti. Ir šautuve — elektriskā. Vienīgā tāda veida rajonā. Ir ierindas mācību, šķēršļu joslas, taktisko mācību laukumi, militārā stafete 380 metru garumā. Plašs militārais kabinets, kurā nupat pabeiga elektriskā aparāta AMK-1 ierīkošana. Ar tā palīdzību var pārbaudīt zināšanas 30 skolēniem. Tāpat ir pašu izgatavoti dažādi maketi, daudzi stendi gan šajā telpā, gan vispār skolā.

Kādā veidā pie tā visa tikām? Šautuvi uzcelt, piemēram, palīdzēja šefi — Rudzātu padomju saimniecības ļaudis. Galveno noformēšanu stendiem, kabinetam veica Līvānu stikla fabrikas mākslinieki. Bet viss pārējais — pašu roku neatlaidīgs darbs un vēlēšanās ko izdarīt. Piemēram, kad cēla jauno skolas ēku, būvdarbu gaitā kā aizvien palika daudz dažādu atlikumu, nederīgu konstrukciju, kāds apdrupis armatūras gabals vai kāda ieliekta caurule, ko celtnieki parasti aizved uz izgāztuvi vai aprauš ar zemi. Tas bija lielisks materiāls mana priekšmeta bāzes radīšanai. Viss ir iztaisnojams, sadalāms pa dalām vai sametināms. Un, lūk, šķēršļu josla ir tapusi pietiekami sarežģīta. Tādā pat veidā sagatavojām pamatni un celiņus pie mūsu piemineklja — prettanku lielgabala.

Starp citu — vēl šodien, pieminot šo lielgabalu, sirdī it kā iedur. Ilgu laiku tas atradās saimniecībā pie ...minerālmēslu noliktavas. Mani it kā dedzināja vārdi, dzirdēti jaunībā. Reiz tehnikumā pēc nodarbībām šaušanā viena meitene uz īsu brīdi, kamēr atbrīvosies galds, nolika automātu uz papīrgroza. Un tad sašutums pārņēma militārās apmācības skolotāju: «Ierocis ir svēts! Ar šo automātu rokās varbūt kāds noasiņoja savā pēdējā kaujā...».

Ierocis ir svēts. To aizvien esmu centies ieaudzināt savos skolēnos.

Pērn komisija pārbaudīja militāro audzināšanu skolās, vērtēja pēc daudziem kritērijiem. Rezultāts varēja būt tikai «apmierinoši» vai «neapmierinoši» (ja nebija kas izdarīts kaut vienā rādītājā). Saņēmām pirmo vērtējumu.

Mācību gads militārajā audzināšanā sākas 1. septembrī ar vīrišķības stundu skolas priekšā pie lielgabala. Un pie piemiņas plāksnes. Tās vienā pusē rakstīti to rudzētiešu uzvārdi, kuri savas dzīvības ziedoja Lielajā Tēvijas karā. Bet otrā pusē — pieminēti tie, kas krita pēckara periodā, cīnoties pret nacionālistu bandām. Runājam par to, ka mums jāpanāk, lai ieroči klusētu. Rezumējam, kā vasarā savus pienākumus veikuši tie, kam jāatbild par mūsu ciema piemiņas vietām. (10. klase viemēr gādā par kārtību Brāļu kapos, 9. klase — par relikvijām pie skolas, astotie rūpējas par Revolūcijas priedes apkārtni.)

Svarīgs pasākums ik gadus ir masu aizsardzības darba mēnesis. Tas aizvien norit pēc stingra plāna. Visām klasēm ir ierindas mācība un skate, šaušana. Sākot ar 5. klasi, katrai klasei jāizgatavo pa trim četriem automāta un granātas maketiem, jāizdod kaujas lapiņas, apraksti par pārgājieniem. Notiek militāro zināšanu pārbaude. Tradicionāls ir konkurss «Saturieties, zēni!», ko parasti vada meitenes, bet 23. februārī — jaunarmiešu līnija. Šogad uzvarētāji saņems ceļojošo kausu militāri patriotiskajā audzināšanā, ko pērn uzdāvināja 11. klase — labākie mana priekšmeta zinātāji. Starp citu — sekmes šajā priekšmetā ir ļoti atkarīgas no klases audzinātāja. Jo lielāku disciplīnu viņš klasē būs ieviesis, jo vieglāk būs skolēniem tikt galā ar prasībām militārajā audzināšanā. Pērn tas lieliski izdevās vienpadsmito audzinātājai V. Spriņģei. Ir arī šogad atsevišķi skolēni, piemēram, V. Svalbs, Ē. Džeriņš, L. Bērziņa, L. Dambīte, kas izceļas ar labām zināšanām.

Militārās stundas, spēles «Ērglēns» un «Kāvi», tikšanās ar kara veterāniem, ar kritušo karavīru piederīgajiem, gidu gatavošana (viņi iepazīstina ar Slavas muzeju) un vēl daudzi citi pasākumi militāri patriotiskajā audzināšanā, domāju, noved pie galvenā — pie vīrišķīga jaunā pilsoņa izaudzināšanas.

P. GEDUSS,
Rudzētu vidusskolas militārās apmācības skolotājs

AUG MAIŅA

Ar lielu centību šuvējas motoristes profesiju apgūst Preiļu 2. vidusskolas vecāko klašu skolnieces. Lai profesionālā sagatavošana ritētu sekmīgi, par to parūpējušies ne tikai Preiļu trikotāžas fabrikas administrācija, bet arī viss darba kolektīvs. Meitenēm iepatikusies sirsnīgo saimnieku viesmīlība, tāpēc apmācāmo skolnieču kontingents, sākot ar šī gada janvāri, ievērojami pieaudzis. Pašlaik ar šīs profesijas noslēpumiem iepazīstas ne vairs divu, bet gan piecu mācību grupu meitenes. Viņu skaits jau sasniedz astoņus desmitus.

Kādas iemaņas apgūst jaunās strādnieces? Izmantojot ražošanas praksei atvēlēto vienu dienu nedēļā, meitenes mācību programmas ietvaros iepazīstas ar mašīnām, to galvenajām sastāvdaļām. Pēc zināma laika viņas iemācās patstāvīgi veikt šujmašīnu vienkāršāko tehnisko aprūpi. Un, protams, mācās šūt: panākt, lai vīle būtu taisna, lai topošo tērpu detaļas tiktu piešūtas simetriski. Jau ar pirmajām dienām meitenes apgūst arī profesionālās kultūras iemaņas. Pēc skolas beigšanas šo audzēkņu lielākā daļa, bez šaubām, kļūs par visumā labām šuvējām un vēlāk varbūt pat par labu maiņu šuvējām veterānēm. Ja arī šī profesija kādai no jaunietēm nekļūs par dzīves aicinājumu, nav taču jānoskumst. Jo pirmās iemaņas šuvējas darbā ikvienai meitenei noteikti noderēs arī turpmāk. Tātad mācības nav bijušas veltas.

ATTĒLĀ: darbmācības stundā.

J. SILICKA foto

Kad spēlē Jersikas kapela

KOLHOZĀ «RĪTS» VISAKTĪVĀK ROSINĀTA MĀKSLINIECISKĀ PAŠDARBĪBA.

Ar roku aizsniedzama pilsētas kultūras dzīve. Taču tas nav šķērslis dziedāšanai, dejošanai un muzicēšanai savā dzimtajā pusē Jersikā. Gluži otrādi. Ar vēlēšanos darboties kādā no kolhoza «Rīts» pašdarbības pulciņiem uz turieni dodas pat līvānieši. Arī Līvānu bērnu mūzikas skolas pedagogi atzīst, ka ar jersikiešiem viņi strādā pat labprātāk nekā pilsētas pašdarbības kolektīvos.

Jaukto kori jau ilgus gadus vada Biruta Šalajeva, ar pūtēju orķestri strādā Anatolijs Strods, otro gadu lauku kapelas vīriem muzicēšanas prieku palīdz rast jaunais pedagogs Gunārs Luriņš. Arī Inta Vucina pēc darba Līvānu bērnu mūzikas skolā ir steigusi un steidz uz pašdarbības kolektīvu mēģinājumiem savā dzimtajā ciemā — kā tas piedien īstai sava novada patriotei.

Vai Daugavas krastos zied ievas, vai smaržo vīgriezes un virši, Jersikas pusē skan dziesmas. Skan droši, pacilāti. Jo ciema tautas namā darbojas vienīgais rajona lauku saimniecībās esošais jauktais koris. Arī citi pašdarbības kolektīvi. Kolhozs «Rīts» ir starp tām rajona lauku saimniecībām, kur pašdarbības mākslai radīta auglīga augsne. To panākuši cilvēki ar savu entuziasmu, ar lielo bijību pret tautas kultūru un mīlestību pret novada tradīcijām. Jersikas ciemā allaž ir dzīvojuši ļoti muzikāli cilvēki.

Vecākajam pašdarbniekam Jānim Bikauniekam ir astoņdesmit divi gadi. Atceros, kādreiz, taujāts par novada kultūras dzīves tradīcijām, bijušais kolhoza «Rīts» traktorists Jānis Bikaunieks teica, ka muzikālu cilvēku, kuri no paaudzes uz paaudzi pārmantojuši mīlestību uz muzicēšanu pūtēju orķestrī un dziedāšanu, Jersikā nekad neesot trūcis. Senajā Jersikas pilskalnā mūzika skanējusi ne tikai saulgriežu svētkos, bet arī no darba brīvajās stundās. Skan arī tagad. Līdzās cienījama vecuma mūziķiem, kuri sevi apliecinājuši gan uz savas mazās tautas nama skatuvītes, gan rajona Dziesmu un deju, tautas folkloras svētkos un jubileju reizēs, par noturīgu kļūst jauniešu deju kolektīvs. Savu daļu enerģijas šajā pašdarbības pulciņā ir ielikuši gan deju skolotāja Anita Lukjanska, gan paši pašdarbnieki. Radošu dzirksti kolektīvā ieneš un tā noturību rada kolhoza «Rīts» jaunie speciālisti. Kolektīvā netrūkst pieredzējušu dejotāju. Lūk, Jānis Laugalis ir dejojis Tautas deju ansamblī «Madara», Juris Žīgurs — arī «Madarā» un «Kalvē». Bet galvenais, ka deju kolektīvs kļuvis par tautas mākslas popularizētāju starp ciema jauniešiem. Netrūkst ne meiteņu, ne puišu, kuri pēc darba brīvajā laikā steidz uz mēģinājumiem. Tiesa, pagaidām gan uz Līvānu stikla fabrikas kultūras nama zāli. Jo kuplais un darbīgais kolhoza «Rīts» pašdarbnieku pulks pagaidām nav lutināts ar atbilstošām telpām kultūras dzīves vajadzībām. Vien ciema jaunieši ir pilni ticības, ka senā Jersikas pilskalna tuvumā atradīsies vieta vasaras estrādei, ka kolhozā «Rīts» tuvākajā nākotnē uzbūvēs arī kultūras namu.

Bet pagaidām jersikieši ar savu ieinteresētību un enerģiju sevi apliecinājuši kā darbīgu pašdarbnieku saimi. Arī kolhoza «Rīts» valde, saimniecības sabiedriskās organizācijas visnotaļ atbalsta savu cilvēku aizraušanos.

Jersikas lauku kapela pastāv gadus desmit, vairāk nekā divi desmiti gadu darbojas pūtēju orķestris. Bet ne jau gados izmērāms mūzikas spēks. Kad spēlē Jersikas lauku kapela, tad līksmo viss novads.

A. IĻJINA

Pie mums viesojas

Neparastās „Mākoņu krāsas"

Igauņu prozaiķis, Juhana Smūla prēmijas laureāts Jans Krūsvalls uz latviešu skatuves ir pirmo reizi. Savā lugā «Mākoņu krāsas» viņš pievērsies mūsu dramaturģijā pagaidām maz atspoguļotam vēstures posmam. Līdz ar to luga izraisa īpašu interesi gan jauniešos, kuriem šis iestudējums sniedz jaunatklājumus, gan tajos cilvēkos, kas visu uz skatuves redzamo ir īpaši līdzpārdzīvojuši.

Teātra galvenais režisors P. Lūcis ar viņam piemītošo prasmi dziļi un intīmi runāt par cilvēku pārdzīvojumiem, izveidojis saviļņojošu Baltijas tautu likteņdrāmu — traģisko izklīšanu pasaulē.

Lugas darbība risinās kādā nelielā piejūras ciematā zemnieku Annas un Jēkaba kuplā un strādīgā ģimenē. Cilvēki laikmeta griežos, kad viss iet juku jukām. Kad ik nakti aiz horizonta pazūd laiva pēc laivas, aizvezdamas nezināmā tālē uz neatgriešanos ne tikai draugus un paziņas, bet arī bērnus — vienu pēc otra. Ģimene brūk, kopības sajūta zūd, un grūti tādā brīdī atrast vienīgo pareizo ceļu — ko darīt, kā būt? Doties prom vai palikt? Bet zeme un lauki, un lopi — kas kops? Kas notiks ar tautu? Un ko darīt ar mīlestību, kas sirdi ar neredzamām saitēm sien pie dzimtās vietas? Tieši mīlestība kļūst par to orientieri, kas norāda sirdij pareizo virzienu un palīdz izšķirties.

Izrāde nav dziesmota, un tomēr dziesmai tajā ir nozīmīga vieta. Kā atmosfēras raditājai un uzturētājai. Īpaši bēgļu nakts ainā, kad tik negaidīti uzplaukst Annas un Jēkaba atvases Ellas pirmā mīlestība ar svešo bēgļu puisi, kuru viņa varbūt nekad vairs neredzēs.

Pēc autora paša teiktā, viņš šo lugu uzrakstījis kā pateicību to vienkāršo darbaļaužu piemiņai, kas savas dzimtenes grūtajā brīdī bijuši balsts un piemērs citiem. No Valmieras igauņu dramaturgs aizveda apņemšanos, ka «Mākoņu krāsām» būs turpinājums.

Pie lugas strādājis lielisks aktieru kolektīvs. Blakus tādiem pazīstamiem vecmeistariem kā Ņ. Leimane, E. Sukurs, R. Birģere, R. Zēbergs, interesantās lomās redzami arī vidējās un jaunākās paaudzes pārstāvji L. Rubene, A. Baumane, L. Vintere, K. Prodniece, R. Vitiņa, A. Briedis u. c.

Ar izrādi «Mākoņu krāsas» Valmieras teātris 9. februārī viesojas Preiļos, bet 12. februārī Līvānos.

A. SKUDRA

„Latgales kauss" — rajona slēpotājiem

Latgales balvas izcīņas sacensības distanču slēpošanā kļūst arvien populārākas un pulcina arvien kuplāku dalībnieku skaitu. Mēs piedalījāmies ar divām komandām (komandā 6 vīrieši un 6 sievietes).

Vīrieši sacentās 10 kilometru, bet sievietes — 5 kilometru slēpojumā. Vīriešu konkurencē, uzvarētājam zaudējot tikai 2 sekundes. V. Rubļovs izcīnīja 2. vietu. Pirmajā desmitniekā iekļuva: J. Trubačs — 5. vieta, L. Valdonis — 8. vieta, A. Ukins — 9. vieta. Sieviešu konkurencē pārāka bija mūsu komandas slēpotāja J. Mihailova. O. Poļetajeva — 3. vietā, T. Poļetajeva — 7. vietā.

Apkopojot sacensību rezultātus, pirmo reizi «Latgales kauss» pienācās Preiļu rajona I komandai. Veiksmīgi slēpoja arī mūsu otrā komanda, kura izcīnīja 3. vietu.

L. VALDONIS

Latgale ziemā. J. SILICKA foto

Informē kultūras un sporta komplekss

KULTŪRAS PASĀKUMI

7. februārī pulksten 10.00 Riebiņu kultūras namā — rajona darba pirmrindnieku salidojums.

9. februārī pulksten 19.00 rajona kultūras namā — L. Paegles Valsts Valmieras drāmas teātra viesizrāde, J. Krūsvalla luga 2 daļās «Mākoņu krāsas».

12. februārī pulksten 19.00 Līvānu kultūras namā — minētā viesizrāde.

7. februārī pulksten 12.00, 15.00 un 18.00 Līvānu kultūras namā — Ļeņingradas cirka izrādes.

12. februārī pulksten 17.00 un 19.30 Preiļu kultūras namā — minētā cirka izrādes.

13. februārī pulksten 20.00 rajona kultūras namā — atpūtas sarīkojums vidējai paaudzei.

14. februārī pulksten 12.00 Pelēču kultūras namā — rajona vokālo ansambļu skate.

15. februārī pulksten 13.00 un 16.00 Līvānu kultūras namā — Ogres kultūras nama ansambļa «Ornaments» koncerts.

17. februārī pulksten 16.00 Līvānu kultūras namā — Kaļiņingradas Ļeļļu teātra izrāde «Doktors Aikāsāp».

24. februārī pulksten 11.00, 12.30 un 14.00 rajona kultūras namā — minētā viesizrāde.

23. februārī pulksten 16.00 rajona kultūras namā — Lielā Tēvijas kara un darba veterānu rajona organizācijas dibināšanas konference.

23. februārī pulksten 17.00 Preiļu sakaru mezgla zālē — tematisks pasākums, veltīts Padomju Armijas un Jūras Kara Flotes dienai.

23. februārī pulksten 19.00 rajona kultūras nama zālē — kara aviācijas skolas kursantu koncerts.

27. februārī pulksten 11.00 rajona izpildkomitejas zālē — seminārs brīvprātīgās atturības veicināšanas biedrības pirmorganizāciju un žūpības apkarošanas komisiju priekšsēdētājiem. Pēc semināra — mūzikas skolas audzēknu koncerts.

27. februārī pulksten 19.00 rajona kultūras namā — kinoamatieru filmu skate.

SPORTA SARĪKOJUMI

7. un 8. februārī pulksten 11.00 Preiļu slidotavā — turnīra «Zelta ripa» zonālās sacensības hokejā.

7. februārī pulksten 10.00 Preiļu 2. vidusskolā — skolēnu sacensības GDA ziemas daudzcīņā.

8. februārī pulksten 11.00 Aglonā — sacensības distanču slēpošanā.

11. februārī pulksten 11.00 Riebiņos — slēpotāju dienas sarīkojums.

14. februārī — ziemas sporta veidu dienas sarīkojumi rajona mācību iestādēs.

14. un 15. februārī pulksten 11.00 Preiļu un Līvānu slidotavās — pilsētu spartakiāde hokejā.

15. februārī pulksten 10.00 Preiļu 2. vidusskolā — rajona veselības spartakiāde ložu šaušanā.

21. februārī — Vissavienības slēpotāju nedēļas sporta pasākumi. (Vietējo Tautas deputātu padomju izpildkomitejas tos organizē visiem rajona iedzīvotājem.)

22. februārī pulksten 12.00 — masu slēpojums Preiļi — Riebiņi — Preiļi.

Redaktors V. PETROVS

Pateicamies rajona izpildkomitejai par palīdzību Annas Ļuļinas izvadīšanā pēdējā gaitā.

Piederīgie

Tajās lapās, ko mūžības vēji
nu šķirsta,
Paliek cilvēka mūžs.
(Z. Purvs)

Izsakām līdzjūtību FRANČA PASTARA piederīgajiem, viņu smiltājā izvadot.

Dzeržinska kolhoza valde un sabiedriskās organizācijas

Kā sapnis, kā ēna tu izgaisi,
Kā sarauta stīga apklususi.
(J. Grots)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Ēvaldam Mačulānam, pavadot mūsu VALENTINU MAČULĀNI pēdējā gaitā.

Līdumnieku fermas kolektīvs un iecirkņa zootehniķe

Es vairs nerodu to taku,
Kas uz mājām pārvest zin...
Laikam jāpaliek tai kalnā,
Kuru balts, balts klusums tin.
(E. Sudmale)

Kad tukšums un sāpe ieurbjas krūtīs, esam kopā ar piederīgajiem, DONĀTU PRIŽEVOITU pavadot pēdējā gaitā.

M. Gorkija kolhoza arodkomiteja

Ir sāpes, ko nespējam dalīt
uz pusēm,
Nav tādu vārdu, kas mierināt
spētu.
Nostājas blakus tev draugi
un klusē,
Kaut vai tā lai tev palīdzētu.
(A. Skujiņa)

Kad atvadu ziedi nes pēdējos sveicienus, dalāmies sāpēs ar DONĀTA PRIŽEVOITA piederīgajiem, pavadot viņu smilšu kalniņā.

M. Gorkija kolhoza valde

Un negrib sirds ticēt,
Ka cilvēks var tā —
No gaišas dienas aiziet mūžībā.
(A. Skalbe)

Skumji noliecam galvas, uz mūžu atvadoties no ZENONA SIRMĀ.

Daugavas augšgala MSP kolektīvs

Vai dieniņa, man dieniņa,
Tu atnāci nezināma.
Vakar koši gavilēju,
Šodien veda smiltainē.
(T. dz.)

Esam kopā ar Annu Arkliņu, VĪRU smiltājā aizvadot.

M. Gorkija kolhoza valde un arodkomiteja

Koks nezin, kad vētrā tas lūzīs,
Ne cilvēka sirds, kad pukstēt tā
stās.
(O. Rikmanis)

Izsakām dziļu līdzjūtību Emīlijai Miglānei sakarā ar TĒVA nāvi.

Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta administrācija, arodkomiteja un sabiedriskās organizācijas

Rokas, kas mīlēja darbu, gurušas,
Sirds, kas vēlēja labu, atdusas.
(Z. Purvs)

Izsakām dziļu līdzjūtību Helēnai Runčai sakarā ar MĀTES nāvi.

Preiļu rajona patērētāju biedrības vairumtirdzniecības bāzes kolektīvs

Nedz asaras, nedz mīlas glāsts
Vairs nespēs tevi modināt...
(B. Kuņajevs)

Izsakām dziļu līdzjūtību Zinaīdai Kažokai sakarā ar VIRA nāvi.

Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta administrācija, arodkomiteja un sabiedriskās organizācijas

Skumju brīdī esam kopā ar piederīgajiem, PĒTERI KAŽOKU izvadot kapu kalniņā.

Daugavas augšgala MSP Preiļu iecirkņa kolektīvs

Viss nepazūd, kad, tēti, kapu
kalnā
Pār tevi vēsas smilšu saujas krīt,
Vēl paliek siltums, ko tu dzīvē
devi,
Un kaut kur dziļi sirdī sāpes mīt.
(A. Auziņš)

Skumju brīdī esam kopā ar Jāni Sirmo, TĒVU smilšu kalniņā pavadot.

Audzinātāja un klasesbiedri

Laikraksts «Ļeņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке. г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieks, sekretariāts — 22154, partijas dzīves, skolu dzīves un vēstuļu nodaļas — 21996, padomju celtniecības nodaļa — 22203, agrorūpnieciskā kompleksa nodaļa — 21769, rūpniecības un celtniecības, kultūras un sporta nodaļas — 21759, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 946 eks. (latv. val. 9 912 eks., kr. val. 4 034 eks.).
1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.
Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpilī, Valkas ielā 1.
Indekss 68169
Pas. 197.